

ме като точно описание на несигурния свят, в който живеем. Ако текущата информация за бъдещите променливи е непълна, каква степен на информираност трябва да се допусне?

Анализът на този интересен въпрос е все още в зародиш. Общото правило е, че стопанските агенти увеличават набора от информация до момента, в който пределната полза от допълнителната информация се изравни с пределните разходи за нейното придобиване. Следователно невинаги е изгодно или рационално да се използва пълният набор от цялата налична информация. Без по-детайлно изследване на разходите и ползите е трудно да се прецени колко точно информация се набира. Поради това повечето модели с рационални очаквания имплицитно допускат, че използваният от стопанските субекти набор от информация съдържа точно тези, широко достъпни за публиката данни, които се използват и от икономистите при построяване на емпиричните модели. В тези модели като правило се тества валидността на допускането за рационалност на очакванията. Рационалността обикновено се определя чрез два критерия: (1) точност на предвиждането (*unbiasedness*) и (2) пълно използване на информацията (*ортогоналност*). Хипотезата за рационалност може да се тества чрез различни по-сложни или по-опростени методи, като при всички трябва да се има предвид наличието на определена степен на условност на резултатите¹.

Проблемът за доверието

Очакванията отразяват не само знанието за инструментите и механизма на действие на икономическата политика, но и доверието на публиката към действията на официалните власти. Индивидуалните решения се базират върху преценката на стопанските агенти относно ангажираността и последователността, с която правителството ще следва заявената политика. Доверието към политиката обикновено се определя чрез вероятността, с която хората приемат, че промените в наблюдаваните от тях икономически параметри са резултат от промени в политиката. Проблемът за доверието има особено значение при моделиране на икономическите зависимости в условия на промени в политическия режим. Степента на доверие към новообявените мерки има решаващо значение за скоростта на първоначалното приспособяване на икономиката към промените, т. е. за краткосрочната ефективност на политиката. Съвременните изследвания свидетелстват за особено нарастващ интерес към значението на доверието при провеждане на стабилизационни програми.

¹ Begg, D. K. H. (вж. *The Rational Expectations Revolution in Macroeconomics (theories and evidence)*). The John Hopkins University Press, 1989), обобщава практическите възможности за прилагане и тестване на хипотезата за рационалните очаквания.